

Håkan Welin är inte i första hand ute efter att behaga.

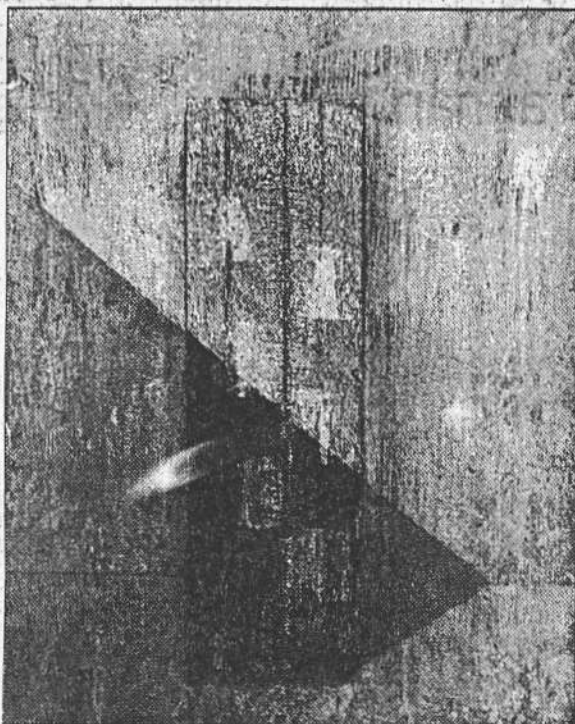

Foto: TOM BONNALT

Håkan Welin ställer ut

Plankor med stor variation

KONSTSALONGEN De Unga är, trots namnet, ett av Stockholms äldsta gallerier. Förra året firade man sitt 50-årsjubileum. Lokalen är stor och fin. Tyvärr kan sällan detsamma sägas om de utställningar som görs där.

Fast undantag finns. Som nu när **Håkan Welin** visar en svit målningar och assemblage i blandteknik. Om och om igen, med tjurig envishet, ger sig Welin i kast med samma till synes enkla motiviska tema: en grovhuggen planka lutad mot en nersliten väggyta. Det låter kanske torftigt, men är det inte alls. Och det beror på att Welin förmår ladda och variera sin minimala utgångspunkt på ett sätt som vittnar om både stor

konst

Håkan Welin
De Unga

visuell inbillningskraft och gediget tekniskt kunnande.

Welin är dock inte minimalist. Långt därifrån. Det är inte det seriella, repetitionen i sig, som intresserar honom. Betoningen ligger i stället på variation inom serien: färg, format, material, textur och ljussättning förändras och förskjuts hela tiden så att inget verk, den genomgående grundstrukturen till trots, är det andra likt.

Inte heller är motivet hos Welin, som det brukar heta i den

koloristiska traditionen, "bara en förevändning för att måla". De dämpade, brutna jordfärgerna har visserligen ett rikt klangomfång och en patinerad, taktill sinnlighet, men de är inte sig själva nog. Framför allt är de inte primärt ute efter att behaga.

Plankan, som än är frammalad, än en verklig planka fastsatt på målningen, än positiv form, än rektangel omvandlad till dörröppning, pendlar i sitt uttryck mellan äkta och illusorisk närvaro, mellan solitär gestalt och gravlik tomhet. Det utfyllda avlöses av det uttömda, fysisk påtaglighet av frånvaro.

Welins bilder förmedlar en intensiv känsla av melankoli. Men i stället för ett Beckettst

slutspel visar han oss en rad sammanbitna omspel. De nötta och flagnade ytorna tvingas bli arenor lika mycket för en ny början som för ett slutligt uttåg. Kravlandet i katakomberna, vem vet, kanske leder det nån vart — en dag. Hos Welin framstår utopins luftighet som ersatt av en jordbefläckad överlevnadsstrategi.

Med tanke på att Welin är född 1960 (i Stockholm, där han bor och arbetar) är detta en ovanligt mogen och genomarbetad utställning. Han har ställt ut förut, nu senast i Münster i Västtyskland, men här tar han ett ordentligt kliv framåt.

LARS O ERICSSON

DAGENS NYMETER 1989